

ville blive indgivne, ſkulde udfylbes, men jeg veed ikke, om der til Slutningen vil komme en Rubrik, hvori Chefen ſkal ſkrive ſin egentlige Hjertensmening, og hvori han blandt Andet ogſaa ſkal udtale ſin Formening om Vedkommendes politiffe Anſtuelſer. Det er notoriſt, at Sligt fandt Sted i de tidligere Liſter, og ligesaa viſt er det, at dette var en Rubrik, hvis Udfyldning havde den allerførſte Indflydſe. Det kan gjerne være, at der undertiden, hvor der tales om politiſt Mening, vil komme til at ſtaa: „Har ingen“, og at der nedenunder kommer til at ſtaa: „Den ſamme“; men i ethvert Tilfælde troer jeg, at diſſe Liſter ikke ville have nogensomhelſt videre Betydning. Derſom man i Fredſtid vil rette ſig efter dem, troer jeg virkelig ikke, at det vil føre til, hvad man tilſigter, nemlig at ſtaffe bedre, dygtigere og dueligere Kræfter i de ſubalterne Poſter. — Det er ſagt paa et andet Sted, at der vil komme et upaſſende Reſultat frem ved vort Forſlag; men det kan jeg ikke indrømme. Hovedprincipet er Balgavancementet, og det Exceptiønnele er, at den enkelte Claſſe ikke ſkal underkaſtes det, men at Avancementet fra den ſkal gaae ifølge Aldersorden. Man kan altsaa ikke ſige, at det er undtagelſesviis, at Oberſter og Generaler ſkulde forfremmes efter Balg, medens de Øvrige forfremmes efter Aldersorden, men det Omvendte er netop Tilfældet; Balget er Hovedreglen, og Undtagelſen er Aldersordenen. Det følger af ſig ſelv, at Forholdet i Krigſtid maa være anderledes, og derfor vil det høie Thing ogſaa ſee, at vi have foreſlaaet en Tilſpøining til § 141, der handler om Krigſtid, om, at Forfremmelſen til Capitain da ſkal ſtee ved Balg. Denne Beſtemmelse er indfat for at nedſlaae al den Tale, der i det andet Thing har været om, hvad der vilde følge af at ſætte de Beſtemmelſer, vort Forſlag indeholder, ſaaſnart Anvendelſen af dem ſkulde ſtee i Krigſtid. I Fredſtid troer jeg ganſte viſt, at det kun er et Slumpetræf, naar der ved Balg frembrages gode, friſſe og levende Kræfter, men ſelv i Krigſtid har det viiſt ſig endog i de høieſte Poſter, at Balgavancement kan ſuffe. Jeg troer, at den Grindring, vi have fra ſidſte Krig, og ſom viſtnok endnu er i friſt Minde, maa kunne tjene til noget at neddæmpe de For-

haabninger, man ſætter dertil, thi det har neppe overalt viiſt ſig, at det har ført til heldige Reſultater i de høiere Poſter. Det er viſtnok ikke værd at begunſtige Avancements allerede ved Officerernes første Indtræden i Tjeneften, og jeg kan derfor ikke være med til at tage dette Forſlag tilbage, ſom en af mine ærede Medforſlagsſtillere allerede har antydet, at han vilde gjøre. Forſlaget maa ſtaa eller falde, men jeg tager det ikke tilbage. Jeg kan heller ikke troe, at den høitagede Krigsminiſter ſkulde ſætte ſaa megen Priis derpaa, at det i allermindſte Maade ſkulde ſtade Loven og dens Tilblivelse. — Et andet Spørgſmaal, ſom den høitagede Krigsminiſter ſatte overordentlig megen Priis paa, er Forſlaget under Nr. 11 til § 129, ſom gaaer ud paa at faſtholde Retten til at affædige Vedkommende, naar de have naaet en vis Aldersgrændſe. Det forekommer mig næſten at være en lille Fallit eller Afmagtserklæring fra den meget ærede Krigsminiſter, thi det synes mig at være et miſligt og tillige et utilſtræffeligt, et ikke ſolidt, ikke nyttigt og ikke godt Middel at ville benytte Aldersgrændſen ſom den eneſte Udvei til at affædige en Mand, ſom man ſtuder ikke egner ſig til Oprykning eller Forfremmelse. Det er meget let; det ſparer — det ſkal jeg ikke nægte — endeel Ulemper. Saaſnart man efterſeer Liſterne for at ſaae at vide, hvor gammel den og den Mand er, og man da ſeer, at han er ſaa og ſaa gammel, hedder det: Afſed, men jeg troer, at derſom Noget lammer Selvuddannelse og Tjenſtiver, er det Bevidſtheden hos den Paagjældende om, at man til næſte eller næſtnæſte Aar, han være ſaa dygtig ſom han vil, ſiger: Hertil og ikke videre. Han vil da naae Afgangsalderen, og al hans Flid, Dygtighed og Talent kan da ikke nytte Noget; han ſkal gaae af, enten han vil eller ikke; han er, naar den Tid kommer, oprykket ſaa langt i Aar, at alle de øvrige Egenſkaber, han forøvrigt maatte være i Beſiddelse af, ikke have den mindſte Vægt ligeoverfor denne ene Ting. — Det forekommer mig, at begge Beſtemmelſer, den ſidſt omtalte og Beſtemmelſen om Avancement efter Balg, ligefrem gribe uretſfærdigt og forſtyrende ind i hinanden. Man vælger, hvem man vil forfremme; men hvem man ikke vil have frem,